

XXVIII ВСЕУКРАЇНСЬКА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

УКРАЇНСЬКИЙ СОЦІУМ: СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНИЙ АНАЛІЗ СУЧАСНОСТІ ТА ПРОГНОЗ МАЙБУТЬОГО

28 лютого 2025 р., м. Харків, Україна

С М А Й Б У Т Н Є

У СОЦІАЛЬНІ КОМУНІКАЦІЇ
ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ
Ч ЮРИСПРУДЕНЦІЯ
КУЛЬТУРОЛОГІЯ
А ПОЛІТОЛОГІЯ
ПСИХОЛОГІЯ
С ПЕДАГОГІКА
Н СОЦІОЛОГІЯ
ЕКОНОМІКА
І ФІЛОСОФІЯ
ФІЛОЛОГІЯ
С ІСТОРІЯ
Т МИСТЕЦТВОЗНАВСТВО
НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА
Б МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ

АНАЛІТИЧНИЙ ЦЕНТР СУЧАСНОЇ ГУМАНІТАРИСТИКИ
ХАРКІВСЬКА АСОЦІАЦІЯ ПОЛІТОЛОГІВ

**УКРАЇНСЬКИЙ СОЦІУМ:
СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНИЙ
АНАЛІЗ СУЧАСНОСТІ
ТА ПРОГНОЗ МАЙБУТНЬОГО**

Матеріали
XXVIII Всеукраїнської науково-практичної конференції

(м. Харків, 28 лютого 2025 р.)

Харків
«Право»
2025

УДК 001+101+14+159.9+17+316+32+33+34+35+364+37+792+81
У45

Редакційна колегія:

Герасіна Л. М., докторка соціологічних наук, професорка (голова);
Кузь О. М., доктор філософських наук, професор;
Прудников В. А., кандидат юридичних наук, доцент;
Смолянук В. Ф., доктор політичних наук, професор;
Чернишова Т. О., кандидатка філологічних наук, доцентка

Український соціум: соціально-гуманітарний аналіз сучасності
У45 та прогноз майбутнього : матеріали XXVIII Всеукр. наук. -практ конф.
(м. Харків, 28 лют. 2025 р.) / [редкол.: Герасіна Л. М. (голова),
Кузь О. М., Прудников В. А. та ін.] ; ГО «Аналіт. центр сучас. гума-
нітаристики» ; Харків. асоц. політологів. – Харків : Право, 2025. –
102 с.

ISBN 978-617-8602-48-2

Матеріали містять доповіді, у яких висвітлено актуальні проблеми ста-
лого розвитку людства, євроінтеграції України, впливу інститутів громадян-
ського суспільства на соціально-політичні процеси в Україні, патріотичного
виховання молоді, міфологізації політичної реальності, психосоціальної
підтримки військовослужбовців в умовах бойових дій тощо.

УДК 001+101+14+159.9+17+316+32+33+34+35+364+37+792+81

Відповідальність за зміст тез несуть автори.

© ГО «Аналітичний центр сучасної
гуманітаристики», 2025

© Харківська асоціація політологів, 2025

© ТОВ «Видавничий дім «Право», 2025

ISBN 978-617-8602-48-2

Секція: Міжнародні відносини

Моторя Є. Т.,

здобувачка вищої освіти першого

(бакалаврського) рівня,

спеціальність 291,

Харківський національний економічний

університет

імені Семена Кузнеця

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ КОНСТРУКТИВІЗМУ В МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИНАХ

У сучасній світовій політиці ключову роль відіграють не лише матеріальні ресурси, такі як військова потужність чи економічний вплив, але й соціальні конструкти, ідеї та норми, які визначають взаємодію між державами та іншими акторами. Конструктивізм як теоретичний підхід до міжнародних відносин пропонує розглядати міжнародну систему не як об'єктивно задану реальність, а як соціально сконструйовану, де взаємодія, ідентичність і спільно поділювані уявлення формують політичний простір [1].

Основна ідея конструктивізму полягає в тому, що структура світової політики є не лише матеріальною, а й соціальною. Відповідно до цієї теорії, поведінка держав визначається не тільки їхніми інтересами, але й уявленнями про те, ким вони є (ідентичність) та якими вони мають бути (норми). Як зазначив один із провідних теоретиків конструктивізму Александр Вендт, «анархія – це те, що з неї роблять держави» [2]. Ця теза підкреслює, що міжнародна анархія не є природною характеристикою міжнародної системи, а залежить від того, як держави взаємодіють і які значення вони надають своїм відносинам. Наприклад, співпраця між союзниками кардинально відрізняється від відносин між ворогами, навіть якщо формально обидві ситуації функціонують у рамках анархічної системи.

Ключовими поняттями конструктивізму є ідентичність, норми та дискурси. Ідентичність визначає, як держави сприймають себе та свою роль у міжнародній системі [3]. Наприклад, статус «глобального лідера» є центральним для зовнішньої політики США, тоді як Швейцарія історично ідентифікує себе як нейтральну державу. Норми визначають, що є «при-

йнятним» у міжнародних відносинах. Так, норми щодо прав людини або екологічної відповідальності, впливають на політичні рішення багатьох держав. Дискурси, у свою чергу, формують уявлення про те, що є загрозою, хто є союзником, а хто – ворогом. Наприклад, боротьба з тероризмом після подій 11 вересня 2001 року стала глобальним дискурсом, який вплинув на зовнішню політику багатьох країн.

Перевага конструктивістського підходу полягає в його здатності пояснювати динамічність міжнародної системи [4]. Наприклад, боротьба з глобальним потеплінням є результатом довготривалого процесу формування ідеї про те, що зміни клімату становлять загрозу для всього людства. У цьому процесі важливу роль відіграли міжнародні організації, громадянські рухи та наукова спільнота, які створили відповідний дискурс і сприяли закріпленню нових норм, таких як Паризька угода.

Крім того, конструктивізм допомагає пояснити трансформації в політичній поведінці держав. Наприклад, інтеграція країн Східної Європи до Європейського Союзу була значною мірою зумовлена їхнім прагненням до ідентифікації з європейськими цінностями. Це демонструє, як норми та ідентичності можуть впливати на геополітичний вибір.

У контексті сучасних викликів, таких як гібридні війни, інформаційні кампанії чи зміна клімату, конструктивізм набуває особливої актуальності [5]. Він дозволяє вивчати не лише матеріальні чинники, а й ідеї, які формують сприйняття загроз та визначають політичні дії. Наприклад, у гібридних війнах важливу роль відіграє боротьба за уми й серця людей через маніпуляцію дискурсами та створення альтернативних реальностей.

Таким чином, конструктивізм пропонує інструменти для розуміння того, як ідеї ідентичності та норми формують структуру світової політики. Цей підхід наголошує на важливості соціального виміру міжнародних відносин, що робить його незамінним для аналізу сучасних глобальних процесів. У світі, де матеріальні та соціальні чинники дедалі тісніше переплітаються, конструктивізм відкриває нові горизонти для вивчення і розуміння міжнародної системи [6].

Конструктивізм, як теоретична парадигма міжнародних відносин, виник наприкінці XX століття, ставлячи під сумнів домінування реалізму та лібералізму. Головна ідея конструктивізму полягає в тому, що міжнародні відносини – це не лише продукт матеріальних факторів, таких як сила чи економічні ресурси, але й результат соціальних конструкцій, ідей та взаємодії між суб'єктами [7, с. 167–170]. Цей підхід акцентує увагу на тому, що світо-

вий порядок, як і інтереси держав, не є даністю. Вони формуються та змінюються через соціальну взаємодію, що надає конструктивізму унікальну перспективу для аналізу складної динаміки міжнародних відносин.

Розглянемо основні принципи конструктивістського аналізу міжнародних відносин [8]:

1. Соціальна природа міжнародної політики. Конструктивізм стверджує, що міжнародна система не існує незалежно від суб'єктів, які її створюють. Реальність міжнародних відносин визначається не стільки матеріальними факторами, скільки соціальними відносинами. Наприклад, поняття «союзник» або «ворог» формується через спільну історію, ідеї та переконання. Це означає, що інтереси держав – не об'єктивні й незмінні, а залежать від контексту та взаємодії. Наприклад, США та Велика Британія, маючи спільну історію та цінності, вважають одне одного союзниками, тоді як подібні відносини між іншими державами, без спільного культурного чи історичного ґрунту, можуть бути неможливими, здається, що Україна підтверджує цю тезу.

2. Роль ідентичності в міжнародних відносинах. Ідентичність відіграє ключову роль у визначенні поведінки держав. Конструктивісти вважають, що держави діють відповідно до уявлень про себе та свою роль у світі. Наприклад, Німеччина після Другої світової війни трансформувала свою ідентичність із воєнної держави на державу-прихильницю миру, що вплинуло на її зовнішню політику. Ідентичність не є сталою – вона змінюється під впливом зовнішніх факторів, внутрішніх процесів і взаємодії з іншими акторами. Наприклад, після розпаду СРСР Україна активно переосмислювала свою роль і місце у світі, що призвело до змін у її зовнішньополітичному курсі.

3. Норми як основа міжнародної поведінки. Конструктивізм робить акцент на значенні міжнародних норм – усталених правил і принципів, які впливають на поведінку акторів. Норми створюються в результаті тривалої взаємодії між державами й міжнародними організаціями. Наприклад, норма невикористання ядерної зброї після Другої світової війни сформувалася завдяки загальному усвідомленню катастрофічних наслідків її застосування. Ця норма стримує навіть ті держави, які володіють значним ядерним потенціалом. Норми також можуть змінюватися. Колиш була прийнятна практика, така як колоніалізм, сьогодні вона вважається порушенням міжнародного права та принципів справедливості.

4. Дискурс як інструмент формування реальності. Мова, яку використовують держави, політики та медіа, формує сприйняття міжнародної реальності. За допомогою дискурсу можна створити нову реальність або змінити уявлення про існуючу. Наприклад, після терактів 11 вересня 2001 року США активно використовували риторику «війни з тероризмом», що вплинуло на глобальну безпекову політику. Інші держави, приймаючи цей дискурс, почали змінювати власні підходи до боротьби з тероризмом. Дискурс також відіграє ключову роль у формуванні міжнародного іміджу держав. Наприклад, «м'яка сила» (soft power) держав, таких як Канада чи Швеція, базується на дискурсі про їхню роль як миротворців і захисників прав людини.

5. Взаємодія агентів і структур. Конструктивізм визнає діалектичний зв'язок між агентами (державами, організаціями) і структурами (міжнародною системою). Агент діє в рамках існуючої системи, але водночас своїми діями впливає на її зміну. Наприклад, створення Європейського Союзу є результатом колективної взаємодії європейських держав, які, прагнучи запобігти майбутнім війнам, трансформували структуру європейської політики. У свою чергу, ця структура впливає на поведінку держав-членів, змушуючи їх діяти в рамках спільних правил і цінностей.

6. Зміни в міжнародній системі. Конструктивізм пояснює еволюцію міжнародної системи через зміни в ідеях, нормах і цінностях. Відносини між державами є динамічними, і їхнє сприйняття одне одного може змінюватися залежно від історичних і соціальних умов. Наприклад, «холодна війна» завершилася не через матеріальну перемогу однієї зі сторін, а через трансформацію ідеологій і норм. Зміни в політичному мисленні радянського керівництва, такі як політика гласності та перебудови, стали каталізатором краху біполярного світу.

Конструктивізм є однією з найбільш перспективних теорій міжнародних відносин, яка акцентує увагу на важливості нематеріальних чинників, таких як ідеї, норми та ідентичності. Завдяки цьому підходу можна краще зрозуміти складні процеси трансформації світового порядку, роль культури й історії у формуванні інтересів держав, а також природу змін у глобальному середовищі [9]. Конструктивістський аналіз дозволяє не лише пояснити поточні міжнародні явища, але й передбачати майбутні зміни, які відбуватимуться під впливом нових ідей і соціальних взаємодій. У сучасному світі, де глобалізація та боротьба за ідентичність стають ключовими викликами, конструктивізм пропонує унікальний інструментарій для їх розуміння.

Конструктивізм є важливою теоретичною парадигмою в аналізі міжнародних відносин, яка фокусується на соціальній природі міжнародної системи [10]. Він підкреслює значення ідей, норм, ідентичностей та культурних факторів у формуванні поведінки держав і міжнародних акторів. На відміну від інших теорій – реалізму, лібералізму та марксизму – конструктивізм стверджує, що структура міжнародної системи формується не лише матеріальними чинниками, а й соціальними взаємодіями [11]. Ця особливість робить конструктивізм ключовим інструментом для розуміння сучасного світу, де нематеріальні аспекти політики стають дедалі важливішими.

Реалізм є однією з найдавніших та найбільш впливових парадигм у дослідженні міжнародних відносин [7, с. 96–109]. Він розглядає міжнародну систему як анархічну, де держави діють раціонально, керуючись власними інтересами, головним з яких є виживання. Реалісти наголошують, що міжнародна політика зводиться до боротьби за владу та безпеку, а матеріальні ресурси – такі як військова потуга чи економічна міць – визначають поведінку держав.

Конструктивізм відкидає таке матеріалістичне бачення, стверджуючи, що анархія – це соціальна конструкція, а не об’єктивна реальність. Наприклад, відносини між США та Канадою і між США та Північною Кореєю суттєво відрізняються, хоча в обох випадках існує анархія. Ці відмінності пояснюються не матеріальними чинниками, а історично сформованими ідентичностями та уявленнями про іншу сторону. Реалізм, концентруючись лише на матеріальних ресурсах, не може пояснити, чому між цими державами склалися настільки різні відносини.

Лібералізм, на відміну від реалізму, пропонує більш оптимістичний підхід до аналізу міжнародних відносин [7, с. 116–119]. Він акцентує увагу на важливості міжнародної співпраці, економічної взаємозалежності та ролі міжнародних інституцій. Прибічники лібералізму вважають, що співпраця можлива навіть в умовах анархії, якщо держави діятимуть раціонально, визнаючи взаємні вигоди. Водночас лібералізм наголошує на значенні міжнародних організацій, таких як ООН, які сприяють зниженню конфліктів і зміцненню стабільності.

Конструктивізм, однак, розширює аналіз лібералізму, звертаючи увагу на соціальні та культурні аспекти співпраці. Наприклад, утворення Європейського Союзу можна пояснити не лише економічними вигодами, а й спільною європейською ідентичністю, яка сформувалася після Другої світової війни.

Лібералізм не враховує, що готовність держав до співпраці багато в чому залежить від довіри, взаєморозуміння та спільних цінностей. Крім того, конструктивізм пояснює, чому деякі міжнародні інститути, такі як ООН, не завжди ефективні: це пов'язано не лише з матеріальними чи структурними обмеженнями, а й з різницею ідентичностей і цінностей держав-членів.

Марксизм, як і реалізм, є матеріалістичною теорією, але фокусується на економічних аспектах міжнародних відносин [7, с. 87–89]. Він стверджує, що глобальна система є результатом капіталістичної експлуатації, а поведінка держав визначається економічною структурою. Марксисти вважають, що міжнародна політика зводиться до боротьби між багатими та бідними країнами, між центром і периферією, де багаті країни використовують свою економічну перевагу для домінування над бідними.

Конструктивізм критикує марксизм за однобічність економічного аналізу, наголошуючи, що ідеї, культури та норми також відіграють важливу роль [12]. Наприклад, глобальна нерівність пояснюється не лише капіталізмом, а й соціальними уявленнями про розвиток, які закріплюють статус багатих країн як «розвинених», а бідних – як «таких, що розвиваються». Крім того, конструктивізм пояснює, як зміни ідей впливають на міжнародну систему. Наприклад, еволюція уявлень про права людини сприяла розвитку міжнародних механізмів їхнього захисту, які марксизм не враховує.

Таким чином, конструктивізм доповнює та розширює аналіз міжнародних відносин, пропонований реалізмом, лібералізмом і марксизмом. Він дозволяє пояснити явища, які інші теорії ігнорують, такі як вплив культури, ідентичності, ідей та норм на поведінку держав. Наприклад, завершення «холодної війни» важко зрозуміти виключно через матеріальні чинники: ключову роль відіграли зміни уявлень про безпеку, ідеї перебудови та гласності в СРСР, а також зростання ролі демократичних цінностей у світі.

Конструктивізм також є важливим інструментом для аналізу сучасних викликів, таких як глобалізація, екологічна криза чи боротьба за ідентичність. У сучасному світі, де соціальні конструкції дедалі більше визначають міжнародну політику, конструктивізм пропонує унікальний підхід до розуміння змін і динаміки міжнародної системи. Він наголошує, що міжнародна політика – це не статична гра за правилами анархії чи економічної конкуренції, а постійний процес формування нових ідей, ідентичностей і норм. Це робить конструктивізм надзвичайно актуальною теорією для розуміння складного та взаємопов'язаного світу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Adler E. Constructivism in International Relations: Sources, Contributions and Debates. *Handbook of International Relations* / edited by Walter Carlsnaes, Thomas Risse and Beth A. Simmons. 2nd ed. London ; Thousand Oaks, Calif. : SAGE Publications, 2002. P. 95–118.
2. Wendt A. Anarchy is what States Make of It: the Social Construction of Power Politics. *International Organization*. 1992. Vol. 46, Issue 2. P. 391–425. DOI: <https://doi.org/10.1017/S0020818300027764>
3. Tactical constructivism, method, and international relations / edited by Brent J. Steele, Harry D. Gould and Oliver Kessler. London ; New York, NY : Routledge Taylor & Francis Group, 2020. xiii, 254 p.
4. Agius C. Social Constructivism. *Contemporary Security Studies* / edited by Alan Collins. Oxford ; New York : Oxford University Press, 2010. P. 87–103.
5. Чарських І. Версії соціального конструктивізму та перспективи неоконструктивізму в теорії міжнародних відносин. *Медіафорум : аналітика, прогнози, інформаційний менеджмент*. 2023. Том. 12. С. 65–83.
6. Іщенко І. В., Башкеєва О. М. Експланаційні можливості теорії конструктивізму в умовах зростання нелінійності світової системи. *Філософія та політологія в контексті сучасної культури*. 2021. Т. 13. № 2. С. 66–74.
7. Теорія міжнародних відносин. Міжнародні відносини та світова політика : навч. посіб. / М. П. Требін, Л. М. Герасіна, В. Л. Погрібна та ін. ; за ред. М. П. Требіна. Харків : Право, 2016. 540 с.
8. Onuf N. G. Making sense, making worlds : constructivism in social theory and international relations. London ; New York : Routledge, 2013. xxvi, 230 p.
9. Checkel J. The Constructivist Turn in International Relations Theory. *International Security*. 1998. Vol. 50, Issue 2. P. 324–348.
10. McCourt D. M. The new constructivism in international relations theory. Bristol : Bristol University Press, 2022. x, 214 p.
11. Fearon J., Wendt A. Rationalism v. Constructivism: A Skeptical View. *Handbook of International Relations* / edited by Walter Carlsnaes, Thomas Risse and Beth A. Simmons. 2nd ed. London ; Thousand Oaks, Calif. : SAGE Publications, 2002. P. 52–72.
12. Kubáľková V. What constructivism? *Routledge Handbook of International Relations in the Middle East* / edited by Shahram Akbarzadeh. London : Routledge, Taylor & Francis Group, 2019. P. 23–45.

Науковий керівник: доктор філософських наук, професор *М. П. Требін*.

ЗМІСТ

Секція: Історичні науки

Журкін Є. І.

ВПЛИВ ІНСТИТУТІВ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА
НА ПЕРЕБІГ ПОЛІТИЧНОЇ АКЦІЇ «УКРАЇНА БЕЗ КУЧМИ»..... 3

Секція: Економічні науки

Хлинін Д. В.

ЯКІСТЬ ПРОДУКЦІЇ ЯК ЧИННИК
КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА
В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНОГО РИНКУ. 6

Секція: Філософські науки

Зінченко Н. О., Кривоніс А.

ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК ФІЛОСОФІЇ ОСВІТИ ТА ЄВРОПЕЙСЬКИХ
ЦІННОСТЕЙ 12

Поліщук Д. Ю.

КОНЦЕПЦІЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ЯК ПАРАДИГМА
РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО СВІТУ 14

Янішевський О. Л.

РОЛЬ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ЛЮБОВІ У ФОРМУВАННІ
АКСІОЛОГІЧНИХ ЦІННОСТЕЙ УКРАЇНИ СЬОГОДЕННЯ 19

Секція: Філологічні науки

Надточей Н. О., Цимбал С. В., Ван В. Н.

СПЕЦИФІКА ВІЙСЬКОВОГО ДИСКУРСУ В КОМУНІКАЦІЇ
ЛЬОТЧИКІВ КНР..... 22

Секція: Педагогічні науки

Дворська А. О.

ФОРМУВАННЯ ГРОМАДЯНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ МАЙБУТНІХ
АВІАЦІЙНИХ ФАХІВЦІВ: МІЖДИСЦИПЛІНАРНИЙ ПІДХІД 26

Комісаров К. Ю., Боришполець Ю. В., Городиська О. А.

СУБСТАНТИВАТОРИ В СУЧАСНІЙ ЯПОНСЬКІЙ МОВІ
ЯК ЛІНГВОДИДАКТИЧНА ПРОБЛЕМА 29

Сеньовська Н. Л., Скуратко Т. М.

МЕТОДИКА ОЗНАЙОМЛЕННЯ ДІТЕЙ ТА МОЛОДІ
З ІСТОРІЄЮ СУЧАСНОЇ РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙНИ
(У КОНТЕКСТІ ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ) 32

Секція: Мистецтвознавство

Курбанов Г. О.

ТЕАТРАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО ЯПОНІЇ: МИНУЛЕ І СЬОГОДЕННЯ	37
---	----

Секція: Психологічні науки

Овчар А. І.

САМОРЕГУЛЯЦІЯ ЯК ПРОФЕСІЙНО-ВАЖЛИВА ВЛАСТИВІСТЬ ОСОБИСТОСТІ МАЙБУТНЬОГО ФАХІВЦЯ	41
--	----

Пономарьова В. М.

ПСИХОСОЦІАЛЬНА ПІДТРИМКА ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ В УМОВАХ БОЙОВИХ ДІЙ	44
--	----

Пука Р. І.

ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ АГРЕСИВНОЇ ПОВЕДІНКИ СТУДЕНТІВ В УМОВАХ ВІЙНИ	47
---	----

Реміш І. І.

ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ДО РОЗУМІННЯ ОСОБИСТІСНИХ КРИЗ	50
--	----

Секція: Соціологічні науки

Смаглюк О. А.

СЕКСУАЛЬНЕ ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ І ПІДЛІТКІВ ЯК ШЛЯХ ЗАПОБІГАННЯ РАНЬОГО СТАТЕВОГО ЖИТТЯ	54
---	----

Секція: Політичні науки

Косікова О. В.

ДЕОНТОЛОГІЧНИЙ ЛІБЕРАЛІЗМ: КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ТА КЛЮЧОВІ ПОЛОЖЕННЯ	57
---	----

Погрібна В. Л.

МІФОЛОГІЗАЦІЯ ПОЛІТИЧНОЇ РЕАЛЬНОСТІ ЯК ТЕХНОЛОГІЯ ВПЛИВУ НА СВІДОМІСТЬ	61
---	----

Стеценко С. В.

ЛЕГІТИМІЗУЮЧИЙ ФАКТОР ГЕОПОЛІТИЧНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ В ДИСКУРСІ ПОВОЄННОГО РОЗВИТКУ	64
--	----

Требін М. П.

КРИМІНАЛІЗАЦІЯ СУСПІЛЬНИХ ВІДНОСИН ЯК ДЕСТРУКТИВНА МЕГАТЕНДЕНЦІЯ СУЧАСНОГО СВІТУ	65
--	----

Секція: Міжнародні відносини

Моторя Є. Т.

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ КОНСТРУКТИВІЗМУ
В МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИНАХ..... 76

Хайнас Р. М.

РОЗВИТОК МІЖНАРОДНИХ ЕКОНОМІЧНИХ ВІДНОСИН
В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ 83

Цибіна Л. Р.

ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ
УКРАЇНИ..... 85

Секція: Державне управління

Прилуцька Н. В.

РОЗВИТОК ПСИХОЛОГІЧНОЇ СТІЙКОСТІ ТА ЕФЕКТИВНОСТІ
КЕРІВНИКІВ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ В УМОВАХ ВІЙНИ
ТА ПІСЛЯВОЄННОГО ВІДНОВЛЕННЯ..... 89

Секція: Національна безпека

Згадова Н. С., Кравченко Ю. І., Мішин Є. О.

ВПЛИВ ВОЄННОГО СТАНУ НА АГРОПРОМИСЛОВИЙ
КОМПЛЕКС ПІВДНЯ УКРАЇНИ 93

Секція: Соціальні комунікації

Павлюх М. В.

«СВІТ УКРАЇНКИ» – ПОЛІТИЧНЕ ВИДАННЯ
СОЮЗУ УКРАЇНОК 96

Наукове видання

**УКРАЇНСЬКИЙ СОЦІУМ:
СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНИЙ
АНАЛІЗ СУЧАСНОСТІ
ТА ПРОГНОЗ МАЙБУТНЬОГО**

Матеріали

XXVIII Всеукраїнської науково-практичної конференції

(м. Харків, 28 лютого 2025 р.)

Видається в авторській редакції

Підписано до друку 03.03.2025. Формат 60×84/16.
Ум. друк. арк. 5,9. Обл.-вид. арк. 6. Тираж 100 пр. Зам. № 299

ТОВ «Видавничий дім «Право»,
вул. Харківських Дивізій, 11/2, м. Харків, Україна
Для кореспонденції: а/с 822, м. Харків, 61023, Україна
Тел.: (050) 409-08-69, (067) 574-81-20, (063) 254-50-84
Вебсайт: <https://pravo-izdat.com.ua>
E-mail для замовників послуг: verstka@pravo-izdat.com.ua
E-mail для покупців: sales@pravo-izdat.com.ua
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 8024 від 05.12.2023

Виготовлено ТОВ «Промарт»,
вул. Весніна, 12, Харків, 61023, Україна
Тел. (057) 717-25-44
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 5748 від 06.11.2017